

[Hans Thyge Jacobsen.]

paagældende Medborgere, de pensionerede, selv har betalt betydelige Beløb til deres i Forhold til Aldersrenten meget beskedne Pension. Det maa rent logisk føre til, at vi maa tilstræbe, at Aldersrenten ogsaa bliver saaledes indrettet, at man betaler til den i Livets Løb. Det er det logiske, som maa fremgaa af den stærke Tilnærmelse, der her er ved at finde Sted.

Nu siger det ærede Medlem, at jeg har fundet noget godt i Programmet „Fremtidens Danmark“. Ja, jeg mener virkelig, at det er et godt Program, naar der i „Fremtidens Danmark“ staar: „Derfor tilstræbes en *almindelig Alderspensionering* uden nogen særlig Kopskat“. Men hvad kan det nytte, at det er godt, naar det ærede Medlem nu render fra det og siger, at det er ikke det, hans Parti er interesseret i, men det er en Overbygning paa Aldersrenten, frivillig Forsikring. Jeg ser meget vel, at det ogsaa staar i Partiets Program, og det har der været megen Tale om, naar disse Ting er blevet diskuteret, men det er jo kun en lille bitte Enkelthed ved Siden af det store omfattende Spørgsmaal, nemlig at gøre Alderdomsforsørgelsen her i Landet til en Pensionsordning eller en Pensionsforsikring, hvad man nu vil kalde det. Vi maa staa klart over for hinanden. Vi skal ikke paa Forhaand modsætte os, at der bliver etableret Undersøgelser ogsaa vedrørende den frivillige Overbygning paa Aldersrenten. Jeg sagde oven i Købet i mit første Indlæg, at sligt praktiseres rundt omkring i mange Kommuner, og det er muligt, at der herudfra gaar en Vej frem til videre Foranstaltninger. Men vi maa fastholde som det, vi fra vor Side altid har villet, at Alderdomsforsørgelsen skal gøres til en Forsikringsordning under en eller anden Form. Det glæder mig overordentligt, at den højtærede Minister var imødekommende paa dette Punkt.

Den Strid, der er mellem det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen og mig om, hvad det var, vi skulde have nedsat, kan vi godt lade hvile nu. Naar det ærede Medlem i sit sidste Indlæg erklærede sig indforstaaet med, at dette Embedsmandsudvalg sigtede paa at naa frem til en virkelig Kommissionsbehandling, saa er jeg tilfreds, men det varer for længe — nu er der gaaet halvandet Aar, og fordi det varer for længe, fremkommer Regeringen med alle disse Lapperier; men selv om det er Lapperier, er det jo Millionbeløb, det drejer sig om.

Jeg begriber egentlig ikke, at nogen tør indlade sig paa det ansvarsfulde Hverv at

være Socialminister eller Finansminister og staa over for det i hele vor Samfundsøkonomi dybt indgribende Forhold, at den vederlagsfri Aldersrente koster det offentlige over 400 Mill. Kr. og med det stedse stigende Antal af Rentemodtagere meget snart vil naa op til den halve Milliard. Det maa dog være et Varsko til os om at søge dette Forhold undersøgt til Bunds med det Formaal for Øje at komme ind paa en rationel Ordning, saa meget mere som enhver jo er klar over, at en hvilken som helst Forsikringsordning ikke kan vise sine Virkninger før om mange Aar. De 320 000 Aldersrentenydere, som vi vil have i Aaret 1971 — det skulde jeg have sagt før —, er jo alle sammen forsikringsmæssigt set uden for, de er forsikringsmæssigt set ikke anvendelige, eller hvilket Udtryk jeg nu skal bruge. Altsaa saa meget mere som det vil være en lang Aarrække, før indbetalte Pensionspræmier kan blive virksomme til Aflastning af, til Standsning af disse kolossale Udgifter, som det offentlige har nu, forekommer det mig, at det haster med at faa dette Forhold undersøgt og naa frem til Resultater. Vi lægger saa megen Vægt paa det, at vi, som jeg ogsaa sagde i mit første Indlæg, er nødt til at lade vor Stilling til ethvert Forslag om Forbedringer i Aldersrenteloven være afhængig af, hvor langt man kommer frem med dette Arbejde om en Folkepensionering.

Svend Jørgensen: Jeg er ikke enig med den højtærede Socialminister i, at Kommunerne og Rentemodtagerne foretrækker faste Takster fremfor et udvidet Raadighedsbeløb. Det er nemlig mit bestemte Indtryk, at det ligger mange Kommunalbestyrelser og mange Socialudvalg meget paa Sinde at komme netop de daarligst stillede Rentemodtagere til Hjælp, og det gør de efter vor Mening bedst gennem et ikke for knebent Raadighedsbeløb, men jeg skal villigt erkende, at der paa dette Omraade selvfølgelig er Forskel paa By og paa Land, som det ogsaa er blevet fremhævet her, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Bundvad. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at der kan være nogen Grund til at foretrække de faste Takster i de store Byer, hvor man ikke kender saa meget til de enkelte Rentenyderes Kaar, men paa Landet vil vi i hvert Fald meget bede om ogsaa i Fremtiden at kunne udøve det frie Skøn. Jeg tror, at mange Kommunalbestyrelser og Socialudvalg derved har haft Løjlighed til at lindre adskillig skjult Nød.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge